

Nem emlékszem, tanár úr

MOLDOVÁN MÁRIA rajzai

- Nem emlékszem, tanár úr - sütöm le a szemem.

- Gondolkozz még! - mondja keményebben az osztályfőnököm.

Állok a tanári asztal mellett, igyekszem úgy csinálni, mintha gondolkodnék. Az osztálytársaim visszafojtják a lélegzetüket, a tanárom feszülten figyel. Szótlatlanul bámulunk egymásra. Szeretnék máshova nézni, de a tekintete nem ereszt. Érzem, ahogy behatol a koponyámba és az emlékeim közt turkál. Izzad a tenyerem, kiszárad a szám. Jól ismerem ezt az érzést.

Egyszer napköziben viccből felírtam egy szót a padra. Megmutattam a padtársamnak, mosolyogtunk, aztán megpróbáltam letörölni. Ekkor vettem észre, hogy véletlenül alkoholos filccel írtam. Egész délután rettegtem, hogy a napközis tanár meglátja a művemet. Nem látta meg, én pedig többé nem ültem abba a padba. Pár hét múlva mégis behívott az ofőm a tanáriba, és megkért, hogy vigyem az ellenőrzőmet is. Ugyanígy izzadt a tenyerem. Akkor is mindenki bámult.

Az ofő a válaszat várja. Lassan az asztalán fekvő ellenőrzőmért nyúl. Érzem, ahogy vörösödik az arcom. Nem szólok meg. Pedig emlékszem erre-arra. Például egyszer, amikor kicsi voltam, ebédszünet elején belevágtam ollóval a hajamba. Azonnal megbántam, úgyhogy megpróbáltam kiigazítani. Ettől persze csak rosszabb lett az egész. Eldöntöttem, hogy ott helyben levágom az összes hajam. Járt az olló a kezemben, az osztályterem padlóján gyűltek a lenyesett tincsek. Az osztály-

társaim akkor is bámultak: a fiúk röhögve, a lányok fintorogva. Végül meguntam, letettem az ollót, és foltos fejjel lementem ebédelni. Aznap senki nem ült mellém.

Igazából a hajvágás nem akkor történt, amikor kicsi voltam, hanem a múlt héten. Azóta vagyok kopasz. Az egyetlen kopasz gyerek az évfolyamban. Ezért is állok most az ofő előtt: csak engem ismert fel a vaksi takarítónő.

- Szóval? - az ofő lassan, hosszan ejti ki ezt a szót. Ez a leghosszabb szó a világon. Hosszabb, mint a megszensteleníthetetlenéskedéseitekért. Tessék, erre is emlékszem! Épp kihúznám magam, de észbe kapok, lehajtom a fejem, és a cipőm orrának suttogom:

- Nem emlékszem, tanár úr.

- Akkor, ugye, mondanom sem kell, ki takarítja le? - dörren az ofő.

Hangos sercegéssel köszönti egymást a két régi ismerős: a golyóstoll hegye és az ellenőrzőm papírja. Írás közben az ofő felpillant és fejcsóválva kinéz az ablakon. Követem a tekintetét. Az ablakon át látom a fehér vakolaton csordogáló sárfoltokat. Ha ügyes vagyok, egy óra alatt lemosom az összeset. Egyedül, mert sajnos, nem jutott eszembe, kik dobálták még sárral az iskola falát.

Igyekszem minél komorabb arccal a helyemre kullogni. Leülök a székemre, most a padlót bámulom. Az osztálytársaim engem. Megint. De ez a bámulás most más. Boldog vagyok.

STIGLINCZ MILÁN IGOR

